

The inaugural show at Parallel Circuit, an establishment aimed to provide a platform of exchange and visibility between Iranian visual art and the rest of the world, serves as both a sign post and an mission statement: in this age of bewilderment and isolation, Alternating Currents feed the bulb that lights the room.

By bringing together ten artists from different walks of life and corners of the world, this exhibition takes upon itself the task of providing questions rather than answers - alternatives and layers rather than one dominating truth. In a time of quick fixes and digital distractions, the mere act of looking for solace gives us comfort: here we have a generation of contemporary artists, from vastly different backgrounds, all tackling the issues that occupy our minds - however subconsciously - everyday: the reinvention of identity, gender, truth, hierarchy, history and symbolism. Where do we go from here?

The artists in Alternating Currents, each in their own way, tread gently and carve out their own space in this transitional period. By challenging the functionality and the value of objects, they define their own universes on the pillars of perception. They take from the past, blur distinctions and challenge our previous categorisations of the world. They draw freely from contemporary and historical iconography, disregarding conventional hierarchies and value-systems, to create enigmatic new works. They appropriate, reuse, reassemble and reinvent visual elements from limitless sources: social media, folklore, Kitsch, memes, video games, art history and more. We witness works that blur the barriers between art, craft and design, subverting conventional notions of relative value.

And while we may not leave this space with an answer, we will find solace in knowing that others, too, are as bewildered as we are, trying to challenge the present and to imagine a path in the vastness that lies before us. There is comfort in this.

Shanay Hubmann

مدار موازی - مجموعه‌ای که هدفش را بدهستان میان هنر ایران و جهان قرار داده - شروع کارش را با «میران‌های متناوب» بشن می‌گیرد. «میران‌های متناوب». علاوه بر نمایش کارهای ده هنرمند از کشورهای مختلف. بینش و چشم انداز کاری مدار موازی را ترسیم می‌کند. در این زمانه پراخت و فیز شاید بتوانیم به مدد میران‌های متناوب به زندگی‌ها مان نیرو و درفشش دهیم.

آثار «میران‌های متناوب» به‌یای خراهم کردن پاسخ به طرح سؤال می‌پردازند. حقیقت مطلق در کار نیست بلکه رایج‌های مختلف معنایی بر یکدیگر می‌افزند. از راه‌های زودبازده و مشغولیت‌های دیجیتال فیزی نیست. صرفاً طرح سؤال. بدون انتظار یا ختن پاسخ. به فودی‌فود مایه تسلی‌ست. اینجا با نسل از هنرمندان معاصر. که هر کدام از بسترهای متفاوتی سربرآورده‌اند و همه با مسائلی درگیرند که ذهن ما را. هرچند نافود آگاه. هر روز به فود می‌کشد. موامیم. بازنگری همزمان هویت. نسیت. حقیقت. سلسله مراتب اجتماعی. تاریخ. و نهادگرایی. سؤال این است: از اینجا قرار است به کجا برویم؟

هنرمندان «میران‌های متناوب». هرکدام به شیوه فود. به آرامی گام برمی‌دارند و فضای فود را در این دوره گذار می‌آفرینند. این هنرمندان جهان‌های فودشان را با پرسش در مورد کاربرد و ارزش اشیا. پیرامون‌شان بر ستون‌های ادراک‌شان بنا می‌کنند. از گذشته و ام می‌گیرند. مرزبندی‌های فشک را نرم می‌کنند. و دسته‌بندی‌های پیشین را به نقد می‌کنند.

آزادانه از شمایل‌نگاری تاریخی و معاصر الهام می‌گیرند بدون آنکه به سلسله مراتب متعارف و نظام‌های ارزشی پایبند باشند. و بدین‌سان کارهای رمزآلود به دست می‌دهند. از بازیافت. بازسازی و بازتولید عناصر بصری ابایی ندارند (منبع‌شان هر چه می‌فواهد باشد: رسانه‌های اجتماعی. فولکلور. کیچ. میم. بازی‌های ویدیویی. تاریخ هنر و بسیاری دیگر). آثاری می‌آفرینند که مرز میان هنر. صنعت و طراحی را فط می‌کند و ارزش‌های نسبی مضامیم عرضی را وارونه می‌سازند.

ممکن است پس از دیدن این نمایشگاه فکر کنیم پیزی دستمان را نگرخته است. اما لااقل می‌دانیم که دیگران نیز همان اندازه در میرت به سر می‌برند که ما می‌بریم. می‌فهمیم بسیاری در مال کشمکش با زمان مال‌اند و آینده برایشان در ابهام پیچیده است. همین درد و درک مشترک آسایش فاطر می‌آورد.

شنای هابن

